יא א מיי' פ"ז מהל' עבודים הל' ד וש"ס:

יב ב מיי' שם פ"ח הל' ט:

יג ד מיי' שם פ"ז הל' ט: יד ה מיי' פ"ד מהלכות תמורה הלכה ג:

טו ו מיי' סע"ז מהל' מעה"ק הלכה ה:

טז ז מיי' פ"ב מהל' תמורה הלכה ד:

[עיי' תוס' סנהדרין פ: ד"ה עובר כו' דל"ת ה' נרים ליה]

רש"ק מ"ז

דתנא קמא סבר אם שיירו משויריה ולמיובדיה חולין הרשות בידו אלמא בהמה באנפי נפשיה היא וא"כ כי מקדיש ליה לאימיה בתמותת חל גמי קדושה פיו על הולד והני גמי תמותת המגוה הכי גמרא נאכלת ומגא בתרא סבר שיירו אינו משוייר אלא כיבך אמו אם הוא וכי מקדיש ליה לאימיה הולד קדוש מעוכה דאם כשאמר אם שיירו אלא לקדשים ולא מקדושה פיו ומיהו כי שחטה לאימיה ומלא בה ולד בן לרבנאה מי אינו קדוש דבהוייתו דוקא הוא קדוש הוה אלא אם היה לו הוייה לא קדוש ומש"ה קאמר דנאכלת לכל אדם דאי שיירו משוייר מיד דלקדשים ליה לאימיה אמוא גמי קדושה פיו על הולד והקשה מורי הרמ"ל דבמתני' הכן היא אלמים וולדה עולה הרי זה ולד אלמים ופרש"י עולה אלא שייך למימר בהוייתן הן קדושין בהקדש מעוכרת אלמא אינו יכול לעשות הולד דמעוכה דאם אם קדשים מיד דלקדשים ליה לאימיה ומתיב מינה לר' יוחנן דאמר שיירו ובני לימר לאים ליה לאמי מתני' שיירו אינו משוייר ואם"ה אינו יכול לעשות הולד בחולין ואי חולין הוא כדאמר הכא למ"ד שיירו אינו משוייר אמאי אינו יכול לקדשים הולד בעולה ותיקן דל"ל דקדושה האם מוקי לה בהכי דלא מצי לאקדושי בקדושה אחרת אלא אמיד שיולד אמוא עליו קדוש אם מיהו חולין אוקמוה עד שיולד ואי שחטו לאימיה בחוץ כך הולד נאכל לכל אדם ואמ"נ דבריש דמתני' הכן אם נקבה זבחי אלמים ואוקימנא בגמ' בבהמת קדשים אלמא יכול הוא לעמוד הולד בקדושה אחרת הסות בהקדשה ובכסוף נתעברה אייני בלפרנים ויש ספרים דגרסי איפכא ס"ק סבר שיירו אינו משוייר ואלה קדושה על הולד מעוכה דאם מיד לפיכך אינו נאכל ואמ"נ בתרא סבר שיירו אינו משוייר אם"ה קרני בתרא הולד חולין ומש"ה קרני בתרא לכל אדם ואין אינו יכולין לתעמיד דבהי גמי דלא אלה אם קדושה האם על הולד ומ"ד שיירו משוייר מ"מ מיחול עליה קדושה פה האדם כדתנן במתני' היא אלמים וולדה עולה הרי זה ולד אלמים ועוד היכי מלינו למימר לא"ק דשיירו אינו משוייר הא פס"ק (נעיל דף י.) גבי פלוגתא דבר פדא ור' יוחנן דקדושה אלה על הטעברין מייתי הני ב' בריאיות דהכא למימר כתנאי וא"כ ע"כ הכיא דאינה נאכלת בעי לאוקומי כר' יוחנן ואיהו סבר דשיירו משוייר אלמא ודאי גילסת רש"י עיקר:

ואת אמרת מעמא דר' יוחנן משום דסבר אדם מתכפר בשבח הקדש תימה דהכא משמע דאית ליה לרבי יוחנן אין אדם מתכפר בשבח הקדש וכפ' בתרא דבריאות (דף כז.). מינבאי ליה ר' לעזר ר' יוחנן מתכפר בשבח הקדש אז לא אמר לו כמה[שנים] גדל זה ביניהו ומדיין לא ידע אי מתכפר בשבח הקדש אז לא אלמא ס"ע מתכפר ומדיין לאיזה בין שבח הקדש לחולה בשבח הקדש דאמרת אם הכא:

לא נגרלכה כח] אלמאר תוך כדי דיבור.

ה) פי' כדי אלמא [שלום] תגמיל לרב שלום עוקף רבי דהא ב) דקיי"ל (כ"ב בתרא ה"ב) תוך כדי דיבור כדיבור דמי והיינו לא שאלמא רב נתגמיל ג)

מתני' כז] **הרי זו תמורת עולה.** דר"מ אית לה דפסיק לשון ראשון: [וכ"כ הרא"ש בגמרא ס"ק עג:]

ה) עיין רש"ק ב) [נ"ל קיי"ל] ג) [וכ"כ הרא"ש בגמרא ס"ק עג:]

גמ' **אלא אי אמרת דבי מימליך.** בתמיה: (ב) **כתוב כדי דבור.** כדי שאלמא שלום רב לתגמיל ואמרי לה תגמיל לרב (ב"ק עג:): **דבריו קיימין.** ואיהי תמורת עולה ואיהי תמורת אלמים ותמרעה עד שיהא אלמים ולדה עולה (תמורת שלמים דולד) ולא אחדר ליה האי שיגויא אלא א"ל ר' מבלא בר מינה דהחיא כו' נוצאת אמרת כו' אלא מבלא אחדר ליה הכי ש"מ דסעם דר' יוחנן משום דאם שיירו משוייר הוא: **כתני'** ה"ז תמורת עולה ותמורת שלמים ה"ז דקבר תפוס לשון ראשון: יו"מ אימר אם לקנתכון מתחלה שתהא תמורת שניהם אע"ג דלא אחר ה"ז תמורת עולה שלמים אלא אחר ה"ז תמר. עולה (ותמורת שלמים) [דשלמים] הואיל ואי אפשר כו' דבריו קיימין ותיסבר ויבא ברמיה חציה תמורת עולה ובחציון תמורת שלמים: אם משאחר תמורת עולה ואחר כך נפלל ואמר כו' הרי זו תמורת עולה בלבר

*המשחרר *חצי עבדו ה) יצא לחירות וידו באין כאחת ב) *ואי אמרת שיירו משוייר *עובר לאו ירך אמו הוא אמאי זכתה לו והא תניא ג'נראין ג) *שהעבד זוכה לקבל גט שחרור של חברו מיד רבו שאינו שלו ולא מיד רבו שלו ד) אלא ש"מ אם שיירו אינו משוייר °ותיובתא ה) דרבי יוחנן *תיובתא לימא אם שיירו משוייר תנאי היא *דתניא 'האומר לשפחתו הרי את בת חורין וולדך עבד ולדה כמות דברי ר' יוסי הגלילי וחכמים אומרים דבריו קיימין משום שנאמר °האשה וילדיה תהיה לאדוניה קרא מאי תלמודא לרבנן אמר רבא ו) (*אמר) *קרא לרבי יוסי הגלילי דקתני ולדה כמות שנאמר האשה וילדיה תהיה לאדוניה בזמן שהאשה לאדוניה ולדה לאדוניה ז) מאי לאו בהא קמיפלגי דרבי יוסי ח) סבר שיירו אינו משוייר ורבנן סברי משוייר אמר לך ר' יוחנן דכולי עלמא ט) שיירו משוייר והכא היינו טעמא דאמר קרא האשה וילדיה תהיה לאדוניה אלא ודאי לימא כי הני תנאי י) *דתניא °השוחט את החטאת ומצא יא) בה בן ד' חי °תני חדא אין נאכלת אלא לזכרי כהונה ואינה נאכלת אלא ליום יב) אחד ואינה נאכלת אלא לפנים מן הקלעים ותניא אידך נאכלת לכל אדם ונאכלת בכל מקום ונאכלת לעולם מאי לאו יג) תנאי [א] דת"ק סבר שיירו (פ) אינו משוייר ומר סבר שיירו משוייר אמר לך רבי יוחנן דר"ע אם שיירו משוייר והני תנאי בהא קמיפלגי דמר סבר *ולדי קדשים בהוייתן יד) הן קדושים ומר סבר ולדי קדשים במעי אמן הן קדושים ואיבעית אימא לא קשיא כאן בשהקדישה ולבסוף נתעברה כאן בשנתעברה ולבסוף הקדישה טו) מתקיף לה רבא ממאי דטעמא דרבי יוחנן טז) אם שיירו משוייר דלמא היינו טעמא דר' יוחנן *דאדם מתכפר בשבח הקדש אמר ליה רב המנונא יז) רבי אלעזר תלמידיה דרבי יוחנן ויתיב יח) לקמיה דרבי יוחנן ולא אהדר ליה האי שינויא ואת אמרת טעמא דר' יוחנן משום דאדם מתכפר בשבח הקדש: אם משאמר הרי זו שלמים נמלך כו': *פשיטא יט) ולדן שלמים אלא כל אימת דבעי מימלך אמר רב פפא לא: כ) *נצרכה אלא שאמר בתוך כדי דיבור מהו דתימא תוך כדי דיבור כדיבור כא) והאי [כב] עייוני הוא דקמעיין קמ"ל: **מתני'** *הרי זו תמורת עולה תמורת שלמים הרי זו תמורת עולה דברי רבי מאיר כג) אמר רבי יוסי 'אם לכן נתכוין תחלה הואיל ואי אפשר לקרות ב' שמות כאחת דבריו קיימים ואם משאמר תמורת עולה נמלך ואמר תמורת שלמים הרי זו תמורת עולה:

גמ'

תנא דלא משוי דינו כחטאת מיירי בהקדישה ולבסוף נתעברה כיון דבשעת הקדש ליכא עובר דמצי מקדיש ליה הלכך לא הוי דינו כאמו: [דלמא היינו טעמא דר' יוחנן דאמר רצה בולד מתכפר דאדם מתכפר בשבח הקדש דהיינו ולד: א"ל רב המנונא ר' אלעזר תלמיד דר' יוחנן הוה ריתיב קמיה: וקא מתיב ליה היא שלמים ולדה עולה (תמורת שלמים דולד) ולא אהדר ליה האי שינויא אלא א"ל ר' מבלא בר מינה דהחיא כו' נוצאת אמרת כו' אלא מבלא אחדר ליה הכי ש"מ דסעם דר' יוחנן משום דאם שיירו משוייר הוא: **כתני'** ה"ז תמורת עולה ותמורת שלמים ה"ז דקבר תפוס לשון ראשון: יו"מ אימר אם לקנתכון מתחלה שתהא תמורת שניהם אע"ג דלא אחר ה"ז תמר. עולה (ותמורת שלמים) [דשלמים] הואיל ואי אפשר כו' דבריו קיימין ותיסבר ויבא ברמיה חציה תמורת עולה ובחציון תמורת שלמים: אם משאחר תמורת עולה ואחר כך נפלל ואמר כו' הרי זו תמורת עולה בלבר

*המשחרר חצי עבדו דלא קנה רק חצי ויל"כ יותר המשחרר האם הולד כמות: (כה) דתיהוי הא תיובתא: (כו) אנא נמי סבירא: (כז) עיין בהשמטות בסוף המסכת: (כח) לא נצרכא אלא שאמר:

המשחרר חצי עבדו. קנה לחציו והוי חציו בן חורין ואע"פ שלא שחרבו טולו יש לו יד לקבל את גיטו ויהו כאין כאחד: **אלא אי אמרת אם שיירו משוייר.** אם שחרר הולד ושייר הולד הוא לעבודתו אלמא ב' גופים ניתנו אמאי זכתה לו' הוי כעבד המקבל גט אחרון תורת אור לחבירו מיד רבו שלו שאינו עבדים לאים אחד ואין חבירו משוחרר שהרי הרב לא הסליק גט אחרון גט המחרור כב) מידו דהואיל ונתנו כמי שנתנו בתפוסתו דמי: **דתניא נראין שהעבדים כו' מיד רבו שלו שחבירו שלו רבו שלו:** לגבי הוא גברא יש לו יד לעבד זה שהוא שלים לקבל את הגט הואיל וזה איש רבו: **ולדה כמות.** משוחרר: **דבריו קיימין.** והולד עבד: **קרא מאי תלמודא לרבנן.** קרא מאמע מפי כר' יוסי הגלילי כג) דהולדות הולכין אחר האם: **אינו משוייר.** אלא ירך אמו הוא ומש"ה יצא למירות כמות כד): **וכבר איינו מעמא דר' יוסי הגלילי** דבהיא גלי בה קרא ולאו משום דירך אמו הוא אלא גזירה הכתוב הוא נבי שפחה: **שנתנו את האמה.** קס"ל שהקדישה מעוכרת: **מאי לאו בהא פליגי.** דמ"ק דמשוי ליה תורת תמותת קסבר אם שיירו משוייר וכיון דחזיב כבהמה באנפי נפשה כי לא שייריה נמי חיילא עליה קדושה בכמון: **ותנא בתרא דמשוי ליה תורת תמון סבר אם שיירו אינו משוייר** דלא חזיב כבהמה באנפי נפשה כי לא שייריה נמי אם שיירו משוייר ועובר אמו הוא א"כ לא נעשה הקנאה לה אחר מאבריה ואמאי וכתי' לו אלא מדא' אם היתה עוברה זכתה לו ש"מ דעובר ירך אמו הוא ובקשיא לר' יוחנן: משום שאמר האשה וילדיה: כלומר שהרי דהולד הולך אחר האשה ונמצא הוא כמה: מאי ר"ל לרבנן כלומר מה ראיה הוא הכתוב לרבנן אדרבה קשיא לה אלא לר' יוסי הגלילי מסייע: מאי לאו תנאי היא כו' (כיון) דמצאי הי': אינו נאכל אלא לזכרי כהונה כו' כלומר שיש עליו כל דין המאת: מאי לאו בהא פליגי: דת"ק סבר אם שיירו אינו משוייר אלא ירך אמו דינו כאמו ותנא בתרא **סבר אם** שיירו לעובר שאם רצה להקדיש לו בפני עצמו לשם זבח אחר היה יכול ולאו ירך אמו הוא ולא דינו דינו כאמו וא"ל איפכא דת"ק סבר אם שיירו משוייר דיכול להקדישו בפני עצמו לחטאת הלכך דינו כחטאת ואדרך תנא סבר אם שיירו אינו משוייר: ואיבעית אימא לא קשיא: הא דמשוי ליה דינו כאמו מיירי דנתעברה ולבסוף הקדיש כיון דהיה יכול להקדיש עובר לחוד ואמיתה לחוד יש לו דין חטאת ואדרך

גמ' **אלמאר תוך כדי דיבור.** בשתמש בהמה ולבסוף נתעברה כיון דבשעת הקדש ליכא עובר דמצי מקדיש ליה הלכך לא הוי דינו כאמו: [דלמא היינו טעמא דר' יוחנן דאמר רצה בולד מתכפר דאדם מתכפר בשבח הקדש דהיינו ולד: א"ל רב המנונא ר' אלעזר תלמיד דר' יוחנן הוה ריתיב קמיה: וקא מתיב ליה היא שלמים ולדה עולה (תמורת שלמים דולד) ולא אהדר ליה האי שינויא אלא א"ל ר' מבלא בר מינה דהחיא כו' נוצאת אמרת כו' אלא מבלא אחדר ליה הכי ש"מ דסעם דר' יוחנן משום דאם שיירו משוייר הוא: **כתני'** ה"ז תמורת עולה ותמורת שלמים ה"ז דקבר תפוס לשון ראשון: יו"מ אימר אם לקנתכון מתחלה שתהא תמורת שניהם אע"ג דלא אחר ה"ז תמר. עולה (ותמורת שלמים) [דשלמים] הואיל ואי אפשר כו' דבריו קיימין ותיסבר ויבא ברמיה חציה תמורת עולה ובחציון תמורת שלמים: אם משאחר תמורת עולה ואחר כך נפלל ואמר כו' הרי זו תמורת עולה בלבר

תרוייהו

גמ' **אלמאר תוך כדי דיבור.** בשתמש בהמה ולבסוף נתעברה כיון דבשעת הקדש ליכא עובר דמצי מקדיש ליה הלכך לא הוי דינו כאמו: [דלמא היינו טעמא דר' יוחנן דאמר רצה בולד מתכפר דאדם מתכפר בשבח הקדש דהיינו ולד: א"ל רב המנונא ר' אלעזר תלמיד דר' יוחנן הוה ריתיב קמיה: וקא מתיב ליה היא שלמים ולדה עולה (תמורת שלמים דולד) ולא אהדר ליה האי שינויא אלא א"ל ר' מבלא בר מינה דהחיא כו' נוצאת אמרת כו' אלא מבלא אחדר ליה הכי ש"מ דסעם דר' יוחנן משום דאם שיירו משוייר הוא: **כתני'** ה"ז תמורת עולה ותמורת שלמים ה"ז דקבר תפוס לשון ראשון: יו"מ אימר אם לקנתכון מתחלה שתהא תמורת שניהם אע"ג דלא אחר ה"ז תמר. עולה (ותמורת שלמים) [דשלמים] הואיל ואי אפשר כו' דבריו קיימין ותיסבר ויבא ברמיה חציה תמורת עולה ובחציון תמורת שלמים: אם משאחר תמורת עולה ואחר כך נפלל ואמר כו' הרי זו תמורת עולה בלבר

גמ' תמורת עולה תמורת שלמים גרסי' ול"ג ותמורת שלמים: **קסבר לי' לאמינא תמורה עולה ושלמים כו'.** (ג) ור' יוסי אמר לך קסבר הלי' גברא לי' לאמינא ס) הלי' ליתא תמורת עולה ושלמים תהוי קדושה ולא קריבה ונעבה בהכי דסבר לאימא תמורה אכל חד וחד ותהוי קדושה נמורה ליקרב הלכך אע"ג י) דלאמינא בהלי' ליתא לתרוייהו לאיכון הוה ליה כאומר לא תחול לא חלא אם כן חלה זו יא) לשון ירושלמי דר' *(מאיר) סבר הלי' גברא דלאמר תמורת עולה ותמורת שלמים יב) הוא דקנעי דקסבר לי' לא אמינא כו' הוא דהדר ביה והתניא ביתיתא דפלוגתייהו בהכי יג) ר' יוסי הייט רבנן קדמאי ודלי' כי אמרי רבנן נמי דחלו תרוייהו לא אמרי אלא היכא דמתחלה נתכוין לכך דבמלך כ"ע מודו דאין יד) דבריו האחרונים בטלים דודאי לא מצי לאימלוכי: **בשמה** טו) **חציה עולה וחציה תקרב עולה.** דתפוס לשון ראשון וכיון דקדשה לפלגא קדושה עולה קדשה כולה ואע"ג דגבי האומר רגלה של זו עולה לא אר"מ דתיהוי קדושה כולה כדקתני טו) *(ד) בפירקין (דף יח.) אפ"ה בחציה מודה כדאמרי' התם הכל מודים בדבר שהבשמה תלויה בו: ***תמות.** דלא בגמר דבריו אדם נתפס ואיהו"לא הוי מחוייב חטאת הלכך תמות: **ושוין כלומר חציה חטאת.** דתחלה והדר חציה עולה דתמות: **שוין מני ר"מ.** דעל כרחך הכי משמע דאפילו ר"מ דאמר בריש תיקרב המות והא מילתא(ה) פשיטא דהא ר"מ תפוס לשון ראשון אית ליה וכיון דאמר חציה חטאת בריש ס"ק דתמות הוא ואיכו מחוייב חטאת אלא: **מעורבת.** שנתערבו בה שני קדושות ואע"ג דתרוייהו חיילי עלה קרבה הוא ומערב בה מילי דאזי להקרבה קמ"ל: **תמוהה לינעריבא ליה.** לאשמועינן דכיוצא בה היא ואיכה קריבה אלא היא תימה דאמר אם אמר לך שבשמתא ויבא בדמי חציה עולה ובדמי חציה שלמים דמהו דתימא נהי דאמר אם אמר לך אמר לא אמר אלא אמר לא אמר אלא אמר לא אמר אלא

עין משפט נר מצוה

כ א ב מיי' פ"ג מהל' תמורה הלכה ג :
כא ג מיי' שם פ"ב הלכה ח :

[דף כח.]

כב ד מיי' פ"ז מהל' ערכין הלכה ח ט :

כג ה מיי' שם הל' ז :

[ל"ל מנחות קנ]

הגהות הב"ח

(ה) גמ' ש"מ תלת ש"מ נעלי חיים נדחין וש"מ קדושת דמים מדחה וש"מ דחוי :

ותע"ג שקדוש קדושת ל"ק

וקדוש קדושת ל"ק

דטעמא דמ"ד דכ"ח ל"ק

דקסבר ר"י דכ"ח דמ"ד דס"ל דכ"ח מינן נדחין ליף מקלא ל"ק

דקאמר סתם ל"ק

ומעקרא ל"ק

ע' רש"ק וגי' ל"ק דמסתבר ליה דטעמא דר"ש משום כו'

מסוס אידך מילתא דל"י דאמר ל"ק

[וכתובות יב. חיזקיה אמר]

*קדושת דמים מדחה • המקדים בהמה לדמים בטעה שאינה ראויה לגופה כגון הכא דכי אקדשה לפלגא לא אקדשה אלא לדמי ומדחי לה ממזבח לעולות ה] *ס"ד דלא חייל דיחוי אלא אמידי דאקדשיה למזבח ומדחה: **בעלי חיים נדחין** • ואע"ג דהדר מיחזו אידחו לעולם משום דיחוי קמלי: **דיחוי מעיקרא** • כגון זו שמתחלה הקדשה נדחית הוי דחוי ופלוגתא היא דאיכא למ"ד (סוכה לג.) גרלה ומדחה שוב איט חוזר וגרלה אבל דיחוי מעיקרא לא הוי דיחוי • **חליס עולה וחליס מעשר דברי הכל עולה קרבה** • אפילו נתקנו מתחלה לכך דלא חסיבא מילתא בתריאה מידי דאין מעשר קדוש כה"ג אלא דרך מנין *ויהא הוא עשירי וה"ק נמי אם אמר חליס עולה וחליס תמורה לא חיילא תמורה לגבי עולה דלא קאי שוס בהמה גביה שהוא מימר בה: **אלא חליס מעשר וחליס תמורה** יס] ותרוייהו כי הדדי נינהו הי חיילא: י] תמורה טהגת בכל: **מתני' תחה זו תמורה זו חליפי זו** • לשון תמורה נינהו: **מחוללת** • לשון חילול הוא ולא אמר כלום אחין בהמת קדש תמימה יולאה לחולין: **לעשות לו דמים** • שהחה אותה של חולין שוה כאותה של הקדש שהוא מחלל עליה ולא יתאכל הקדש: **גמ' אחפוסי** • בתמורה: **קדשי בדק הבית** • אם העמיד בהמת חולין ואמר זו תמורת זו וחליפי זו: **לא אמר כלום** • לשון תמורה הוא ואינו עושין תמורה כדאמרינן בפ"ק (נעיל יג.) יצאו קדשי בדה"ב כו': **זו תחה זו מחוללת על זו דבריו קיימין** יוצא החקדש לחולין וזה נכנס תחתיו שקדשי ב"ה כפדין אפילו תמימין אלמא תחת ליגא דאחולי הוא·ל' ירושל' מי חפסן פדיון כלומר מי עבדי תמורה: ואם

ליה דיחוי מעיקרא הוי דיחוי האמר בפ' שני שעירי (יומא דף סב.) *דטעמא דבעלי חיים אינן נדחין דילוף ממחוסר זמן ואידך מחוסר זמן לא אחזי הא אחזי משמע דהא *דקסבר דבעלי חיים נדחין ס"ל דאין דחיה אלא דאחזי מעיקרא וא"כ מנא ליה דדיחוי מעיקרא הוי דיחוי ו"ל דיש שם שיטה אחרת* דבעלי חיים אינן נדחין מקרא דמוח בם לא ילנו ולא יגפינן ליה ממחוסר זמן ולפ"ז מליגו לגמרי דאין מעיקרא הוי דחוי והא (דהוא קאמר) התם מחוסר זמן לא אחזי הייגו מקמי דהוה ידע קרא דמוח בם וא"ה הרי הניח דפ' בתרא דכריתות (דף כז: כח.) דאמר רבי אושעיא מטמא מקדש עשיר שהפרים קן לכבשתו והעני הוא"ל ונדחה הכא דאמר מר"ש דמחוסר זמן לא אחזי דמקדש

ואם תמימים הם • עמדה במקומה וסייע דומיא דלחפוסי שהקדם עומד במקומו הלכך הואיל ותכריעו משמע [ג]לא מסרו הכהנים אלא לחכמים דידהו לממר היכא הוי תחת לחפוסי והיכא הוי חולין: גבי קדשי בדק הבית כו': **ידו לקרום חול סוי** • הגיה זו הקדם ואמר ע תחת זו אידך דחולין ודלא יל לחולין תורה אור

מתכוין וחול הוא: **ידו לחולו** • ואמר ר"ל זו תחת זו לחפוסי הוא דקדם בעל מום עושה תמורה (ה) ולא הוה בעי הא לחולין הוה מנח ידיה על הנוה פו) דקדם: **ואמר רבי אלו** פז) **(המאמר) המם אלו** • ולא הגיה ידו לא כאן ולא כאן: **לחפוסי** • מתכוין לו לחולין מתכוין והוא הדין נמי דמלי למיבני בחדא אלא אידי דבעי יז) מיבעיא הך בעיא לחריבה בתרתי נקט (ג) סיוכרא דתרמי: **איסורא** • לא ימיר: **תמימה המם תמימה לחפוסי** • דהא ודאי לא לאפסר דלא הוא חדא לחפוסי הוא לחולין ומדא תמימה דהקדם "איכא יח) מיסת בקדשי מזבח ומתמימה אמרינן לעניל דלחפוסי הוא: **וכעבלה מום המם כעבלה מום לחולין** • דודאי לחפוסי ליכא למימר דהא בדבא לא כתיב לגיעבוד תמורה: **לו דלמא המימה דחולין המם כעבלה מום כו'** • ולקח על גב דפסיגו לעיל דלא שביק היסורא ועביד איסורא ליכא למיבני הכא הוא לחולין ולא לאפסר ליה ולא לחפוסי הוא: **פיו לפניו שלשה בשמות כו'** • לקח על גב דפסיגמא דלא שביק היסורא ועביד איסורא ליכא הכא למיבני דליכא למימר זיל בתר רובא כיון דע"כ תרתי לחפוסי דהשתם דהקדם תמימות וליכא לחולי בהו שלשת נמי לחפוסי הוא: **גברא לא איסורא** • יח) דבשלמה זימנין הוא חזקה תרי זימני לא הוי חזקה לשון ירושלמי בעי לבייי *(כו') לו דלמא תמימה תחת תמימה לחפוסי דחזיא להקרבה לבכל תמימה תחת בעלת מום דהקדם (לא(הו')חזיא להקרבה לאחולי איכון ה) כיון דבעלת (ג) למימר הדא לחפוסי כו' כלומר דאילו הוה בדעתיה לחפוסי הדא ולאחולי הדא הוה מסרו לאחולי הוה כמו לחפוסי הדא לאחולי הוה: **ולא** לחפוסי הדא לאחולי הוה: **לא** לחפוסי הדא לאחולי הוה: **לא** לחפוסי הדא לאחולי הוה: **ל